

LÜDI v. ŠVICA

(Eur. Court H.R., 15. 6. 1992, Series A no. 238)

[Država je uporabila tajnega agenta Tonija, kateremu naj bi vlagatelj, kot izhaja iz Tonijevega poročila, kot posrednik obljubil prodajo 2 kg kokaina, vrednih 200.000 švicarskih frankov. Sodišče prve stopnje je g. Lüdi kasneje spoznalo za krivega sedmih kaznivih dejanj po zveznem Zakonu o mamilih, ne da bi kot pričo tožilstva poklicalo agenta. Menilo je, da to zaradi jasnosti njegovega poročila in poročila o telefonskem prisluškovanjih ni potrebno. V svoji vlogi na Komisijo se je g. Lüdi med drugim skliceval tudi na kršitev 6. člena Konvencije, ker v nobeni fazi postopka ni imel možnosti zaslišati Tonija. Sodišče je ugotovilo, da je potrebno primer razlikovati od primerov Kostovski in Windisch, kjer so obsodbe slonele na izjavah anonimnih prič. Tukaj je bila sporna oseba zapriseženi policist, čigar vloga naj bi bila preiskovalnemu sodniku znana in tudi vlagatelj sam naj bi vsaj po zunanjem videzu agenta poznal. Menilo je, da bi bilo soočenje mogoče opraviti „z upoštevanjem legitimnih interesov policijskih oblasti pri trgovanju z mamili, da se zavaruje anonimnost agenta, kar bi omogočilo njegovo zaščito in prihodnjo ponovno uporabo“. Ugotovilo je kršitev 3. (d) odstavka 6. člena.]